

ዓለም፣ ዓለሚቱ...

ጭንቄ እጅግ ቀልሎኝ፣ ፍርሐቴም ተሽሎኝ፣
ልጅነት፣ ሞኝነት፣ በጣሙን ደስ ብሎኝ፣
ገባሁ፣ ተታልዬ...

ዓለም ሰላም መስሎኝ!

ዓለም በዕልልታ፣ ፊቷንም አብርታ፣
በእምብልታ፣ መለከት፣ ሰግዳ፣ ተርብትብታ፣
እያለኝ፤ “ውድዬ!”...

በብዙ ውካታ!

አንቃ እየሳመኝ፣ በዓይኗ እያባበለኝ
ሞሰቡን ዘርግታ፣ በፍቅር ዓይን እያየኝ
አጉርሳ፣ አስተናግዳኝ...

ጠጂን አጠጣኝኝ!

በመርዟ፣ ሰክሬ፣ ጭንቅላቴ ዞሬ፣
ኪሴ ባዶ ሲቀር ፍጥጥ አልኩ አፍሬ፣
ይዛ፣ አዋርዳኝ...

ወጣሁ ተሽቀንጥሬ!

ራሴን እያዞረኝ፣ ያን ሁሉ ጠጥቼ፣
ልራመድህ ብለው ከደጅ ወጥቼ፣
መሬት ራሴ ከዳኝ!

ጎዳናውን ስቼ...

አለሁኝ፣ ደህና ነኝ፣ ቆሜያለሁኝ ስል
ተንሸራተትኩና፣ ገባሁኝ ገደል
ዲንጋዩ ባሰብኝ...

ምን ዓይነት ዕድል!

አየ ሕይወት መጥፎ፣ ልክ አለማወቅ
ድንገት ተንከባልሎ ከጭቃ መውደቅ
ምነው በቀረብኝ...

ወይ መጨማለቅ!

ገ/ኢ. ጎርፉ።

